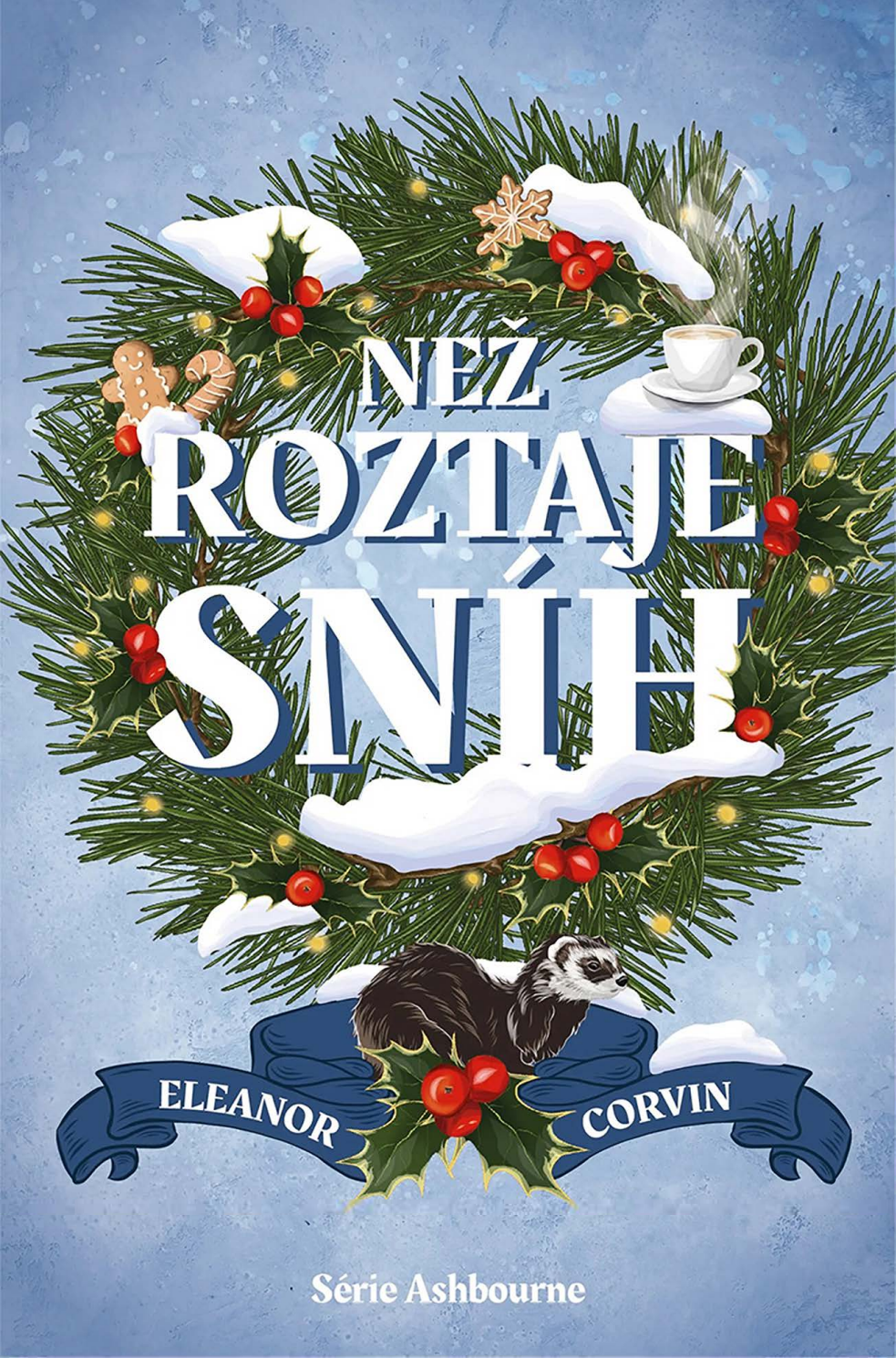

NEŽ ROZTAJE SNÍH

ELEANOR

CORVIN

Série Ashbourne

**NEŽ
ROZTAJE
SNÍH**

ELEANOR CORVIN

NEŽ
ROZTAJE
SNÍH

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Eleanor Corvin, 2026
Cover © Blacklemon, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8718-0

Věnováno všem, kteří se bojí vlastního strachu.

Největší bitvy svádíme sami se sebou.

A právě ty stojí za to vyhrát.

1. KAPITOLA

JOSIE

Kdyby existovala soutěž v trapnosti, nejenže bych ji vyhrála na plné čáře, ale možná by mě nominovali i na cenu za „nejvíc politováníhodného občana Ashbournu“.

Samozřejmě bych takovou cenu přijala se zdviženou hlavou a úsměvem na rtech. Protože co mi zbývá, když se topím ve vlastních problémech? Když pohled skloním, loknu si akorát tak toho bahna, ve kterém se ráchám, a všechno tím jenom zhorším.

Právě proto sbírám mince, které se mi rozkutálely po podlaze, s tichým smíchem a předstírám, že mi tváře nehoří studem. A vůbec, absolutně vůbec si nejsem vědomá fronty, jež se za mnou začíná tvořit, ani šepotu, kterým si o mně místní drbny velmi nenápadně povídají. Už několik týdnů jsem já, respektive moje rodina, v centru jejich zájmu.

Ještě aby ne.

To, že se z nové posily v penzionu vyklubala má nevlastní sestra, je v Ashbournu doslova ta nejvíc šokující zpráva za poslední století. Myslím, že i kdyby se tady zjevil duch Mercy Haleové, nebylo by to pro ostatní tak vzrušující jako fakt, že si můj táta udělal dítě s nějakou cizí ženskou a tajil to. A co víc, to nechtěné dítě si našlo cestu do našeho města a stalo se nejen přítelkyní našeho mrzoutského šerifa, ale i mojí kamarádkou. Pak je tu samozřejmě ta věc, která se mi stala v létě a kterou můj táta nazývá „důsledkem mého vyzývavého oblečení“.

Raději rychle shrábnu poslední drobné a v rychlosti je přepočítám. Jsou věci, na které už vzpomínat nechci.

No a co, že se od srpna nedokážu přiblížit k chlapovi, aniž by mi svaly ztuhly strachem?

No a co, že musím počítat každý dolar a nedaří se mi najít přívůdek?

Všechno tohle je jenom etapa v mém životě. Jen malá chvíle, než se odrazím ode dna, začnu pracovat na svém snu a otevřu si vlastní cukrárnu. Začátky jsou těžké. Tak to prostě je. Proto si pak tolik vážíme úspěchu a toho, co máme.

Takže ať si mě klidně pomlouvají. Ať si povídají o tom, jak Josie Harperová odešla z pekárny a od rodiny a jak je traumatizovaná po napadení. Je mi to fuk.

Jsem optimistka. Jednou se tomu všemu zasměji. Ačkoliv to asi bude nějakou dobu trvat, protože po čtvrtěční rodinné večeři mám náladu pod bodem mrazu.

Slavit Den díkůvzdání s rodiči byla pěkná pitomost. Hloupě jsem doufala, že se to mezi námi maličko urovná. Naštěstí mi realita vrazila facku dřív, než má naivita dostala nožičky a začala kolem mě radostně poskakovat.

„Dvacet devět dolarů a sedmdesát centů,“ vytrhne mě Sandra ze zamyšlení a nevědomě tak uštedří další ránu mému egu. Chybí mi necelé dva dolary. Možná že když budu hledat dost usilovně, podaří se mi pod pokladnou najít zatoulané mince někoho jiného.

„Ehm,“ vyjede ze mě zaskočeně, protože tohle jsem opravdu nečekala. Sakra. Nejspíš jsem si to špatně spočítala. Vždycky si s sebou do obchodu беру jenom hotovost, abych nebyla v pokušení koupit si něco, co nepotřebuji. Proto jsem kreditku i mobil nechala doma. Příště už takovou blbost neudělám. „No, asi jsem neposbírala všechno. Můžeš, prosím, dát pryč ty pomeranče?“ zeptám se se zjevnými rozpaky. Je to oficiální. Umřu na kurděje. Vitamín C zahlédnu leda tak v letáku, kde si budu kroužkovat slevy.

„Jasný,“ usměje se Sandra a vrhne na mě soucitný pohled, který mi nebezpečně zvedne tlak. Nesnáším ho. Přímo ho nenávidím. Dusí mě a budí ve mně dojem, že potřebuji pomoc, protože nic nezvládnou sama. Nutí mě o sobě pochybovat. Přitom vím, že to zvládnou.

„Díky,“ odpovím a zazubím se na ni. Za svůj výraz bych si zasloužila státní vyznamenání. Dokonce i paní Swanovou, největší klepnu v okolí, zmate. Možná bych se měla vykašlat na cukrařinu a věnovat se herectví.

„Není zač. A jak se vůbec máš?“ začne nenápadně vyzvídat. Koutkem oka zahlédnu, jak se paní Swanová nakloní blíž, aby jí náhodou něco neuniklo.

„Skvěle. Už mám zařízený byt, a když se Abby odstěhovala, mám tam i víc místa. Zítra spolu jdeme na kafe a potom musím péct, protože mám zakázku na dva dorty,“ pochlubím se jí a ani moc nelžu. Sice se skvěle nemám a víc místa v bytě mi je k ničemu, když teď musím celý nájem táhnout sama, ale to s tím srazem s Abby a zakázkou je pravda.

A to je hlavní.

Zakázky.

Získávání zákazníků.

Bez zákazníků není obchod.

Navíc miluji pečení.

„Tak to je úžasný!“ zaraduje se Sandra upřímně a podá mi tašku s nákupem.

„Jo, měj se,“ rozloučím se a zbaběle z Hendersonova obchodu uteču, dříve než se mě někdo stihne zeptat ještě na něco jiného. Třeba na moji mámu, která je poslední dobou smutná, ačkoliv se snaží tvářit, že je všechno normální.

Studený vítr mě zaštípe na odhalené kůži. Bezděčně se zachvěji. Je teprve prvního prosince, ale teploty se už blíží k nule. Na Missouri je to nezvyklá zima. Líbí se mi to. Zbožňuji, jak je ve vzduchu cítit

jiskřivý chlad, nesoucí v sobě ten zvláštní nádech blížících se Vánoc. Kdybych se zhluboka nadechla, zaplavila by mě vůně skořice, vanilky, zázvoru, jehličí a dýmu ze vzdálených komínů. Obalila by mě jako teplá deka, do které se zachumlám po dlouhém dni.

Tichý hlásek uvnitř mě křičí, ať to udělám. Ať se nadechnu a dopřeji si chvíli klidu.

Neudělám to. Nemůžu. Mám moc práce. Musím si projít materiály ze školy, protože za ty roky jsem už stihla všechno zapomenout. Musím zadělat na těsto a dát příspěvky na instagram, který jsem si založila kvůli pečení. Fotky nalákají víc než slova. Potom mě čeká úklid, praní a v neposlední řadě večerní směna v penzionu. V zimě sice do našeho malého městečka moc turistů nezavítá, přesto se pár nadšenců najde.

Ashbourne je proslulý svou rádoby temnou historií, na které je tady postavený veškerý cestovní ruch. Čarodějnické procesy a obvinění z čarodějnictví byly v minulosti děsivé a šílené, ale v dnešní době jsou bezesporu finančně výnosné. Mám to naše tak trochu střelené město, kde je halloweenská výzdoba po většinu roku a černý humor je nám neustále v patách, ráda. Přesto v sobě nese první prosinec změnu, kterou vždycky uvítám. Strašidelné dekorace nahradí vánoční svýtlka a hrůzostrašný smích čarodějnic zase koledy. Všechno najednou srší úplně jinou energií. Stává se z nás klasické nudné městečko, které pořádá zimní slavnosti a na náměstí charitativní sbírky. Letos mám v plánu vlastní stánek s cukrovím a perníčky. Bude to paráda!

Mé nadšení rozředí trhající se papírová taška.

„Do prdele,“ zanedávám během toho, co se marně pokouším zabránit neštěstí. Nákup se mi s výsměšným zaduněním rozsype po zemi. V hrdle mi bublají další nadávky. Tak strašně ráda bych je vypustila ven. Sdělila světu, jak to dneska všechno stojí za hovno a pokud do sebe nedostanu nějaký cukr, nejspíš mi rupnou nervy a pokusím se někoho umlátit těstovinami, protože ty jediné se mi podařilo zachytit.

Vtom si všimnu za výlohou pohybu. Ani jsem si nevšimla, že jsem stihla dojít až ke kavárně. Tristan zrovna dává čarodějnici ve výloze santovskou čepici, což je jeho představa vánoční výzdoby. Dělá to každý rok. Tím považuje svoji povinnost coby majitele kavárny U Černé kočky vůči městské vyhlášce o výzdobě za splněnou. Obvykle si ho za to dobírám.

Ale kdybych šla dovnitř dnes, nezmohla bych se ani na slovo.

Pozoruji, jak precizními pohyby upravuje figurínu čarodějnice. Černá košile se mu napíná přes široká ramena, jako by se snažila přizpůsobit jeho postavě a moc jí to nešlo. Tmavé vlasy má trochu rozčuchané a světlé oči na všechno kolem sebe shlížejí se svojí typickou dávkou lhostejnosti.

Tohle je zkrátka Tristan.

Chladný, odtažitý a tak trochu tajemný.

Nic neobvyklého. Za ty roky, co tady žije, jsem si na jeho nic-neříkající pohled a strohé věty už zvykla, ačkoliv mě jeho blízkost pokaždé znervózní. Na co jsem si ale ještě nezvykla, je vědomí, že mě viděl v tom nejhorším možném okamžiku. Sevře se mi žaludek.

Tristan ustane v práci a pohlédne na mě, jako kdyby k němu snad dolehla ozvěna mých myšlenek. Potom se podívá na nákup povalující se mi u nohou. Pak zase na mě. Nemrkne, nepoužije ani svaly v obličeji. Bez výrazu mě pozoruje a já cítím, jak mi první kapka potu sjede po zátylku.

Rozpačitě se pousměji a začnu sbírat konzervy. Na rozdíl od něj mám k sehraným pohybům sakra daleko. Možná bych se dokázala zkoordinovat, kdyby mi v hlavě nevířilo prosté uvědomění.

Budu muset překonat stud a požádat ho o práci.

Dneska ale ne.

Na to, abych jednala s Tristanem Kerriganem, potřebuji víc než roztrženou tašku a třesoucí se kolena.

Nejdřív se musím trochu sebrat.

A možná si dát i panáka na uklidnění, protože Tristan má takovou nepěknou vlastnost bývát intenzivní v okamžicích, kdy se to vůbec nehodí.

2. KAPITOLA

JOSIE

Jy teda vypadáš. Škoda že Halloween už byl. Mohla bys jít za zombíka,“ uchechtne se Abby a ani se neobtěžuje s pozdravem. Pobouřeně přimhouřím oči a projdu kolem ní do obývacího, kde se s žuchnutím svalím na gauč.

„Máš štěstí, že nemám energii na nadávky.“ Nejhorší je, že mě teprve čeká směna v penzionu. Na dnešek jsem spala jen dvě hodiny. Můžu si za to ale sama. Včera večer jsem sedla k poznámkám ze školy a nějak ztratila pojem o čase. Asi jsem si neměla v jedenáct večer dávat další kafe, protože to pak nastartovalo moji múzu a já se pustila do zdobení dortu.

„Spala jsi vůbec?“ pohlédne na mě káravě a sedne si do křesla naproti mně. Přestože je tady teplo, zachvějí se chladem. Únava si už začíná vybírat svoji daň, a ať dělám, co dělám, nedokážu se zahřát.

„Kde máš pana šerifa Brumlu?“ ignoruji její otázku. Abby se před dvěma týdny přestěhovala ke Gideonovi a podle toho, jak celá září, jim to klapě. Na druhou stranu, jak podotkla sama Abigail, zářit vedle Gideona není zas takový výkon. Náš šerif je bruchoun se vším všudy a nedivila bych se, kdyby se mračil už na doktora v porodnici.

„Je úterý, takže si po práci zašel někde s Rhysem. Teď zpátky k mý původní otázce. Spala jsi vůbec?“ nenechá se jen tak odbýt a vrhne na mě neústupný pohled, který moc dobře znám. Nejen ze zrcadla, ale i od svého táty. Někdy mě až děsí, kolik toho máme společného. Myslím povahově. Fyzicky jsme úplně jiné. Abby má dlouhé černé vlasy a modré oči, zatímco já jsem bruneta s modrozelenýma očima.

Taky jsem o dost menší. Zkrátka na první pohled nikdo nepozná, že jsme nevlastní sestry.

Ale povaha?

To už je jiná.

Máme stejný smysl pro humor. Taky jsme obě paličaté a maličko střelené. Humor a tvrdohlavost máme očividně po tátovi. Muži, který se k téhle hodné holce, co sem v létě přijela začít nový život, vůbec nehlásí a naschvál ji přehlíží. Štve mě to. Chápu, proč Abby ignoruje máma. Dívat se na živý důkaz nevěry je bolestivé. Ale on?

„Vyspím se v hrobě. Teď na takový blbosti jako spánek nemám čas.“

„Musíš se na chvíli zastavit a odpočinout si, jinak v tom hrobě skončíš dřív, než by se ti líbilo,“ zabručí a mezi obočím se jí vytvoří drobná vráska. Její starostlivost mě zahřeje na hrudi. Pořád si na to nemůžu zvyknout. Na to, že mám nevlastní sestru, které na mně záleží. Je to divné a zároveň přirozené, ačkoliv to asi zní uhozeně. Když jsem ji v létě v penzionu spatřila poprvé, hned se mi líbila. Od začátku jsme jely na stejné vlně a mám takový pocit, že se na ní povežeme až do konce života. Což samozřejmě moji rodiče cítí a nemůžou Abby vystát.

„Ono se to uklidní, až si víc našetřím. Je to jen takový hektický období,“ pokrčím rameny a nabídnu si sušenku. Potřebuji něco sladkého, jinak usnu před začátkem směny.

„Jasný,“ oduší sarkasticky. „Hele, tohle ti říkám jako někdo, kdo moc dobře ví, co je to náročný období. Zpomal,“ řekne s důrazem na poslední slovo. „Co to děláš?“ podívá se, když se začnu rozhlížet kolem sebe.

„Hledám transparent ‚intervence‘, protože tohle až moc smrdí promlouváním do duše,“ upozorním ji tónem, který by ostatní přiměl změnit téma. Abby to neodradí.

„Josie, bereš si toho moc. Máš práci v penzionu, pečes na zakázku, do toho se snažíš nasát co nejvíc informací o otevření podniku.

Jenomže tohle všechno dohromady tě může dohnat k vyhoření. Nemůžeš pracovat a učit se sedm dní v týdnu. A ještě k tomu nespát.“

„Zvládám to a spím. Jen dneska jsem se ponořila do tvoření a nevnímala čas. To je všechno. Nedělej z komára velblouda.“ Jak by se asi tvářila, kdybych jí teď řekla o svém plánu požádat Tristana o brigádu? Kradmo pohlédnu na její tvář staženou obavami – kdyby se ještě víc zkrabatila, vypadala by hůř než děda Simpson.

„Takže si se mnou v pátek vyrazíš k Lottie na drink? To se konec konců v pátek večer dělá. Odpočívá se,“ pronese významně, protože moc dobře ví, co jsem měla v plánu. Projít si výpisky z přednášek *řízení podniku*, které jsem měla ve škole. Po střední jsem šla na dvouletou odbornou školu, kde jsem studovala cukrářství se základy mikroúčetnictví a řízení malého podniku. Už v pubertě jsem měla jasno, co chci dělat. Vždycky mě lákala cukrařina.

Jenomže pak se stal život.

Práce v pekárně mě pohltila a já své sny pořád odkládala. Chtěla jsem, aby táta rozšířil sortiment a já tam tak měla vlastní značku zákusků, kterou bych případně distribuovala do širšího okolí. Jenže jsem se toho trochu obávala. Navíc na realizaci svého plánu mám celý život, ne? Proč spěchat? Bohužel před pár měsíci jsem zjistila, že táta nikdy neměl v plánu mi cokoliv svěřit. Říct, že mě to raniло, zdaleka nevystihuje to, co se ve mně od toho zjištění odehrává.

Jsi emotivní, Josie. Jako každá žena. Emoce do řízení podniku nepatří. Nemáš na to.

Naštvaně semknu rty. Je jedno, kolik času uběhlo. Jeho slova ve mně pořád rezonují. Taky to neskutečně bolí. Je strašné vědět, že ve mě nevěří. Stejně hrozné je i to, co předcházelo téhle konverzaci. Občas když večer zavřu oči, vidím tu scénu živě před sebou, jako kdyby se právě odehrávala a já byla jen nestranný pozorovatel. Pozorovatel, který je zděšený bezmocí a strachem šířícím se kolem jako mor.

„Hm,“ protáhnu neurčitě, zatímco se snažím najít nějakou věrohodnou výmluvu, proč tam nejít.

„Mám to brát tak, že v sedm je sraz u Lottie?“ nedá mi možnost přemýšlet. „Dala sis předsevzetí začít zase randit, ne?“ pokračuje dál. Nejspíš se rozhodla, že mě dneska dostane do hrobu ona. Jinak si její odhodlání nedokážu vysvětlit.

„Neříkala bych tomu randění,“ podotknu opatrně a dám si záležet, abych s ní nenavázala oční kontakt. Dokonce ani po čtyřech měsících o té noci nedokážu mluvit. Kdyby tam nebyla Brinna, bůhví, jak by to dopadlo. Přesto mě nemusel ani znásilnit, abych se teď cítila roztržštěná. Vždycky když se ke mně příkradou vzpomínky na Thomase Wellingtona, pocítím bezmoc.

Bezmoc je moc krásné slovo.

Používá se běžně. Často v případech, kdy má člověk k bezmoci sakra daleko, protože když chce, může s tím něco udělat. Jenomže tehdy, když mě sevřel a přitiskl ke studené lavičce a následně k zemi, jsem ji pocítila. Čistou, nezředenou a paralyzující. Nemocť se pohnout a být uvězněná mezi velkým tělem a chladným kovem dodá tomuhle slovu ten pravý význam.

Prudce zamrám, abych tyhle myšlenky rozehnala.

Najít si práci. Získat další zakázku. Už teď se dívat po prostorách na cukrárnu.

Na to teď musím myslet.

„Je mi u prdele, jak tomu říkáš. Prostě pojď ven mezi lidi. Nemusíš přece hned jít s někým na rande, ne? Stačí si s nějakým chlapem popovídat. Hezky krůček po krůčku.“

„Hm,“ protáhnu znovu neurčitě ve snaze získat další čas. Bohužel mě Abby zná až moc dobře. Nedovolí mi přemýšlet. „Brzy bude nový rok. Co to předsevzetí nechat na leden?“ navrhu.

„Čím dýl budeš přešlapovat na místě, tím to bude horší.“

„Já vím,“ hlesnu unaveně.

Samozřejmě že to vím. Jenomže být doma a myslet na budoucnost není tolik děsivé. Ano, šetřím každý cent, abych se přiblížila snu o vlastní cukrárně. A ano, začíná se ze mě stávat asociál, přestože jsem vždycky vyhledávala společnost.

Ale doma je takový klid a bezpečí. To je taky důležité.

„Co si udělat holčičí večer? Pozveme i Rachel a Marianne a užijeme si dámskou jízdu.“

„To nezní špatně,“ připustím. Marianne a Rachel jsem neviděla strašně dlouho, a to přitom pracuji na ranči. Od té doby, co se Marianne, Gideonova máma, přestěhovala k Arthurovi, tady ale moc často nebývá.

Marianne je jen tak mimochodem další člověk, který září štěstím. Poslední dobou mi připadá, že všichni kolem mě se vznášejí na obláčku, jenom já se na ně dívám ze země. A zatímco na ně nechápavě zírám, v duchu se sama sebe ptám, jak se tam nahoru, sakra, dostali a co musím udělat pro to, abych tam byla taky.

„A dáme si punč!“ zatleská nadšeně Abby.

„Fuj,“ nakrčím znechuceně nos. Před pár lety mi dal docela zabrat a od té doby se mu vyhýbám.

„Ale no tak! Bude to zábava. Uděláme si první vánoční dýchánek.“

„První?“ zděsím se upřímně. „Tolik punče mě možná zabije.“

„Ber to pozitivně. Aspoň se konečně vyspíš.“

3. KAPITOLA

JOSIE

Má první platonická láska byl pan Darcy. Chladný, neproniknutelný, a přesto skrývajících hluboké city.

Už od puberty jsem snila o tom, že potkám svého vysněného odměřeného muže, jenž do mě zabodne ledový pohled, ale mě to nezlomí. Naopak mu ukážu, že mám drápky, a svým důvtipem se mu prokoušu do srdce a odhalím jeho pravou povahu. Moc krásná pohádka.

Realita bohužel vypadá úplně jinak.

Tristan Kerrigan by se vlastně dal považovat za takového „ash-bournského pana Darcyho“. Kdyby tedy pan Darcy vlastnil kavárnu, miloval strohé věty a tvářil se, že každé slovo, které pronese, stojí pět dolarů.

Mluvit s ním by pro mě mělo být jednoduché. Vždyť jsem si to přece na panu Darcym trénovala celé roky. Ještě před několika měsíci jsem si s Tristanem v klidu povídala. Ačkoliv *v klidu* je nadnesený výraz. Vždycky jsem z něj byla jako na trní. Jen jsem to uměla skrývat. Hlavně jsem se s ním ale nikdy nebavila takhle zblízka a bylo to předtím, než mě viděl zhroucenou na zemi a zalykající se strachem.

Není vyšší?

Zdá se mi obrovský. Zabírá si všechnen prostor za pultem a nevědomky mě tak nutí pozorovat jen jeho. Jako by nestačilo, že od léta na něm všechno vnímám intenzivněji. Držení těla, pohyby, náznaky výrazu v obličeji. Proto jsem se mu doteď vyhýbala. Stud a nervozita jsou v Tristanově společnosti nevítanou kombinací.

„Ne,“ pronese úsečně dřív, než ho vůbec stihnu pozdravit nebo v hlavě sestavit smysluplnou větu. Nacvičeným pohybem uklidí hrníčky a nic nenaznačuje, že má v plánu se mi věnovat. Nebo jedinému hostu v kavárně, který sedí u výlohy a pracuje na notebooku. Kolem třetí tady obvykle bývá chvíle klid, což je taky důvod, proč jsem se rozhodla sem zajít zrovna teď. Nepotřebuji svědky, kteří by později po městě roznesli, jak v kavárně žadoním o práci.

„Ještě jsem nic neřekla,“ upozorním ho.

„Nemusíš,“ odpoví svým typickým tónem – hlubokým, na okrajích ostrým, jako kdyby každé slovo lehce ťuklo o kámen, než ho vypustí z úst. Proti své vůli se zachvějí. Jeho přízvuk je sexy. Tristan sice v Americe žije dlouhé roky, ale své kořeny nezapře. Přestože se o to očividně snaží. Celkově o sobě a o své minulosti mlčí. To jenom budí další otázky. „Nic ti o dodavateli neřeknu. Smiř se s tím.“

„S tím jsem se už dávno smířila,“ připustím neochotně a zadívám se na vitrínu s dorty. Parchant jeden. Nevím, kde ty zákusky bere, a k smrti mě to vytáčí. Jsou výborné. Zajímalo by mě, co dávají do těch krémů.

Na tváři ucítím jeho pohled. Čekám, že mě přestane sledovat, ale vteřiny se natahují a z jeho pozornosti mě začne kůže svrbět neklidem. Neochotně k němu vzhlednu a střetnu se s párem očí, které mi nemilosrdně slepí rty k sobě.

Tristan se opře o pult a nakloní se ke mně. Dech mi na okamžik uvízne v krku, ztracen v šedém moři a ve vůni, na kterou jsem nebyla připravená – voní jako zvláštní směs jehličí a něčeho známého, co momentálně nedokážu nikam zařadit. Nepatrně nakloní hlavu na stranu a ještě víc se předkloní.

Je to prostý pohyb, nenucený, a přesto se mi z něho stáhnou svaly. Je moc blízko. Všechno ve mně křičí, ať se od něj odtráhnou, ale nedokážu se ani zhluboka nadechnout, natož se hýbat. Na okamžik ustrnu.

Tristan si toho všimne. V očích se mu mihne něco, co všechno jenom zhorší.

Poznání.

Ví, proč jsem se zarazila. Taký vzpomíná na ten večer u Lottie?

„Něco chceš,“ pronese po chvilce ticha tak tvrdě, až sebou mimoděk cuknu. Jeho výraz je jako vždy neproniknutelný. Přesto bych přísahala, že jsem na okamžik v jeho tváři zahlédla podráždění. Naštvala jsem ho? Čím? Zamýšleně zkoumám jeho ostré rysy a široké čelisti. Je pěkný takovým neobvyklým způsobem. Rozhodně nemá typickou tvář hezounka.

„S tímhle přístupem moc dýšek asi nedostáváš, co?“ podaří se mi ze sebe vydolovat. Maličko se od něj odtáhnou. Nikdy dřív mi nedošlo, jak je statný. Když se zapírá velkými dlaněmi o stůl, mám možnost zahlédnout pod košilí obrysy bicepsů. Primitivní pud mě málem přiměje utéct.

Thomas byl taky vysoký. Právě tím mě zaujal. Bohužel byl i silný, což je u muže stejnou měrou přitažlivé jako nebezpečné.

„Majitelům se stejně dýško nedává,“ oznámí mi bez zájmu. „Tak co chceš?“

„Proč si myslíš, že něco chci?“ Sakra. Proč jsem tak nervózní? Je to Tristan. Sice o mimice četl jenom v učebnici anatomie, ale jinak je to fajn chlap. Aspoň myslím. Vlastně toho o něm moc nevím. Ale Rhys a Gideon se s ním znají a často spolu chodí posedět, oni si přátele vybírat umí. Pokud Tristan prošel výběrovým řízením u Rhyse, pak se nemám čeho bát. Jenom škoda, že emoce nerady poslouchají hlas rozumu. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč se mi chvějí ruce.

„Máš ten výraz.“

„Výraz?“ zopakují udiveně.

Neodpoví. Dál se na mě upřeně dívá. Moc mi to neulehčuje. Byla hloupost sem přijít. Měla jsem ještě chvíli počkat. Jenže když

včera Abby začala mluvit o pátku a dámské jízdě, rozhodla jsem se zariskovat. Poprosit Tristana o práci a doufat, že mi dá na pátek večer směnu.

Ano, až takhle velký jsem srab. Je neskutečný, jak moc se chci pohnout směrem dopředu, a přitom si dávám sakra záležet, abych zůstala na místě. Není na to nějaká diagnóza?

„Neodpovíš, co?“ zamumlám. Nikdy dřív nebyl tak blízko. Najednou si nemůžu vzpomenout, jak se používají svaly. Mozek i tělo mě prachsprostě zradí. Zmůžu se jen na zírání do šedých očí.

Moment.

Nejsou jen šedé. V ocelovém pohledu se skrývají zelené skvrnky. Fascinovaně je sleduji. Jsou nádherné.

„Zkrať to,“ doporučí mi, když dlouho nic neříkám.

„Kelly je těhotná,“ odkašlu si a nervózně si promnu prsty. Pokud si všiml, co mě zaujalo, nedal to na sobě znát.

„Vážně? To by vysvětlovalo ten pupek,“ oduší suše. Vážně mi to neusnadňuje.

„Nemá zas tak velký pupek,“ pocítím touhu blondátou baristku bránit, ačkoliv tady dneska není. Kelly je o rok starší než já a minulý rok se vdala. Bylo jen otázkou času, než si založí rodinu. Nebudu lhát, to načasování se mi hodí. Potkala jsem Kelly minulý měsíc v obchodě a stěžovala si, že nevydrží dlouho stát na nohou a ráda by v prosinci skončila.

„Neřekl jsem velký,“ podotkne. Mrká ten chlap vůbec? Copak mi nemůže dopřát ani milisekundu oddechu?

„Bavily jsme se spolu a zmínila se, že bude končit. Chtěla jsem tě poprosit, jestli bych nemohla na brigádu místo ní.“

„Ne,“ odpoví po chvilce ticha, aniž by ze mě odtrhl pohled.

„Proč?“

„Protože moc mluvíš.“

„Děláš si srandu?“ vyjeknu už popuzeně.

„Jo, jsem pověstný svým humorem,“ nepatrně se pousměje. Za jiných okolností by mě to vykolejilo. Jenomže rozpaky a stud teď rozředil vztek. Ten bastard!

„Jsem pracant a spolehlivá. Nejenže umím dělat kafe, ale mám zkušenosti i s obsluhou zákazníků!“

„To máš,“ potvrdí a konečně se stáhne na svoji stranu pultu. Maličko se mi uleví, že můžu zase ovládat své tělo. Nenuceně přejde ke kávovaru. Navzdory úlevě popojdu jeho směrem. Musím tu práci získat. Mám sice finanční rezervu, ale na otevření podniku potřebuji určitý vklad – a tím *určitý* myslím setsakramentsky velký. Víc, než mám našetřeno. A na půjčku v bance mi chybí ještě pět procent z naplánovaného rozpočtu.

„Prosím. Slibuju, že nebudu tolik mluvit. Ani o mně nebudeš vědět. Mohla bych třeba přijít jen na zkoušku,“ navrhnu. Pátravým pohledem mi putuje po tváři, jako kdyby se snažil odhalit lež. Něco, co mu uniklo. Nasucho polknu, protože mám dojem, že vidí to, co před ostatními skrývám.

Ti, co mě znají, zhruba ví, čeho se bojím. Nejsou hloupí. Přesto nemají ani tušení, jak moc se děsím představy jít s někým na rande. Jak moc mi je nepříjemné, když se mě dotýká muž.

Byly to vteřiny.

Thomasovi stačily vteřiny, aby mi zprotivil dotek. Znechutil. Vyvolal ve mně pocit, že za vším se může skrývat hrozba.

Věřila jsem mu.

Když jsem s ním šla na tu podělanou lavičku, věřila jsem, že se mu líbím a chce být chvíli se mnou. Byl v Ashbournu s kamarády na dovolené. Chodil za mnou pomalu každý den do pekárny. Byl tak milý. Hodný. Vtipný.

A to je na tom to nejhorší. Absolutně jsem to nečekala. Věřila jsem mu a on mou důvěru zmuchlal a odhodil na zem jako něco naprosto bezcenného.

„Na zkoušku,“ zopakuje po mně sotva slyšitelně, zatímco se mi pohledem propaluje skrz kůži. Připadám si obnažená. Zranitelná. „Samozřejmě neplacenou.“ Potřebuji něco udělat. Říkat. Zkrátka dělat cokoliv, co by odlákalo jeho pozornost ode mě. Od strachu, který se mi jistě zračí v obličejí. Vsadím se, že v něm mám vepsané vzpomínky.

Pamatuji si i na něj.

„Bolí tě něco?“ dolehne ke mně hluboký hlas. Na rameni ucítím dotek. Trhnu sebou a vylekaně se otočím po mohutné siluetě, která se ke mně sklání. Je tak velký. Silný. Zase mě zalehne. Panika mi sevře hrdlo a zamžlí pohled. Tep mi hučí v uších. „Dýchej.“

Dýchej.

Jenže to nejde.

Nejde. Nejde. Nejde.

Do prdele.

Srdce mi buší do žeber takovou silou, až se na okamžik bojím, že si prorazí cestu ven.

Zaklesneme se do sebe pohledem. Polije mě pot. Tvář má stále jako vytesanou z kamene, ale prozrazují ho oči.

Ty proklatě úchvatné oči.

Bouchnutí dveří mi málem způsobí infarkt. Ované mě studený vzduch. Tristan zkoprní v púlce pohybu a snad poprvé ho vidím použít svaly v obličejí, když úžasem nadzvedne obočí.

„Co tady děláš?“ zeptá se udiveně tmavovlasé ženy, kterou jsem v životě neviděla.

„Tomu tedy říkám vřelý přivítání, *Haggisku*.“

4. KAPITOLA

TRISTAN

N ikdy jsem neměl rád překvapení. Překvapení totiž obvykle znamená chaos. Nepředvídatelnost. Uměl jsem improvizovat, když se jednalo o něco pracovního, ale s lidmi mi to nikdy nešlo.

Zejména s mými sestrami. Byly úplně jiné než já. Bohužel. Kdyby byly jako já, měl bych o dost klidnější dětství.

Co dětství?

Nevraživě jsem probodl Catrionu pohledem a nevšímal si Josie, které šokem spadla brada a tékala očima mezi mnou a mojí sestrou.

„Haggisku?“ vydechla Josie šokovaně. Skvělé. Catriona tady byla sotva minutu a už hodila do mého poklidného života v Ashbournu bombu. Kradmo jsem pohlédl na Josie. Veškeré stopy po strachu z její tváře zmizely. Podrážděně jsem vydechl. Nedokázal jsem ze sebe setřást zlost, která se na mě nalepila, když se ode mě odtáhla.

Nezáleželo na tom, kolik na mě vrhla úsměvů, aby svůj úlek zakryla. Cítil jsem to z ní na sto honů. Bála se.

Bála se *mě*.

Popudilo mě to, ačkoliv by nemělo. Byl jsem tam. Viděl jsem, jak jí hrůza zatemnila mysl. To, co udělala, se netýkalo vyložene mě osobně. Věděl jsem to. Stejně to ve mně ale vřelo.

Což bylo i důvodem, proč jsem zvažoval každé své slovo. Mluvit v návalu zlosti nebyl v mém případě dobrý nápad.

„To je jeho přezdívka,“ neváhala jí sdělit má sestra. Sevřel jsem ruce v pěst a v duchu napočítal do pěti, abych ovládl svůj dech. To, že

byla tady, nevěstilo nic dobrého. Catriona byla výkonnou ředitelkou americké divize Kerrigan & Doyle Capital Group a práci v rodinné firmě brala smrtelně vážně. Pokud se vydala sem, muselo se něco stát. A to jsem si ještě před pár minutami myslel, že mým největším problémem dnes bude Josiin upnutý svetr, který zvýrazňoval její křivky. Kdyby si tu bundu zapnula, vůbec bych se nezlobil.

„Proč Haggisek?“ nevěstila si Josie mého varovného pohledu.

„Ne,“ skočil jsem sestře do řeči. „Běž, Josie,“ řekl jsem jí chladně, zatímco jsem Catrionu podezíravě pozoroval. Vypadala stejně jako vždycky. Dokonale upravená. V dámském kostýmku šitém na míru.

Až na ty oči.

Obvykle se v nich odrážel její úsměv, ale při delším pohledu jsem si všiml, že jsou zarudlé. Plakala?

Do prdele. Sakra, Cat, copak ty nevíš, že jsem ten nejhorší utěšitel na světě? Neuměl jsem někoho chlácholit. Děda mi už odmalička říkával, že jsem v určitých ohledech stejně emocionálně zakrnělý jako on. Tehdy jsem to bral jako poklonu. Děda byl můj vzor. Jenomže v posledních letech jsem si uvědomoval, jak moc blbá vlastnost to byla. Ne že bych nebyl empatický, jen jsem to nikdy neuměl dávat správně najevo. A když jsem se o to pokusil, dopadlo to blbě.

„Páni, odkdy je z tebe takový hulvát?“ zamračila se na mě Cat. Zesílil jsem stisk, abych své rozladění koncentroval do dlaně, a ne do slov.

„Dám ti práci, pokud hned odejdeš,“ pokusil jsem se o jemnější tón. Byl to předem prohraný boj. Náhlá přítomnost mé sestry, Josiin svetr a velké modrozelené oči, ve kterých se zrcadlilo na můj vkus až moc pocitů, ze mě vysály veškerou jemnost. Pokud jsem tedy v sobě ještě nějakou měl.

„Beru!“ vyhrkla Josie nadšeně a naprosto ignorovala moje rozpoložení. Místo toho se zaměřila na sestru. Bohužel to bylo vzájemné. Catrionu zaujala. To nebylo dobré.

„Stav se příští týden a domluvíme se,“ instruoval jsem ji klidně, přestože mi začínalo docházet, co za blbost jsem to právě udělal.

Nemohl jsem ji tady mít.

Lezla mi na nervy svým optimismem. Permanentně dobře naladění lidé by se měli nechat vyšetřit. Bylo na nich něco nepřírozeného. Většinu svého života jsem slýchal, jak působím chladně. Téměř nelidsky, když neprojevují emoce. Má chladnost byla ale ničím v porovnání s neutuchajícím entuziasmem.

Já se řídil rozumem. Oni... nevím, ale děsilo mě to. Neměl jsem rád věci nebo lidi, kterým nerozumím, a Josie Harperová mezi ně patřila. Jak se může pořád tak usmívat, když se plácá ve vlastních sračkách? Dokonce i ke mně se donesly drby.

„Nemohla bych přijít už zítra? Nebo v pátek?“

„Ne.“

„Prosím,“ ohrnula rádoby smutně ret a zkusila mě obměkčit pohledem, který by na slabší povahy nejspíš zabral.

„Ne,“ trval jsem si na svém. Docházela mi trpělivost. „Josie, příští týden,“ zopakoval jsem tvrdým tónem, který konečně zabral. Zachmuřeně svěsila koutky úst. Páteř mi sevřel neznámý pocit.

„Dobře. Ráda jsem vás poznala,“ natáhla Josie ruku k mé sestře.

„Já vás taky. Jsem Catriona. Tristanova sestra.“

„Nečekala jsem, že jeho sestra bude tak milá,“ ujelo nevěřičně Josie. Cat to rozesmálo. Ano, strašná sranda.

„Josie,“ ucedil jsem.

„Už jdu, šéfe,“ zaslutovala a zmizela dřív, než jsem se stihl znovu rozčilit.

„Líbí se mi. Kdo to je?“ začala Catriona vyzvídat, jakmile se za Josie zavřely dveře. Neodpověděl jsem. Místo toho jsem očima vyhledal jediného zákazníka, který tady byl. Samozřejmě na nás zíral. Nemusel jsem ho pobízet, aby odešel. Na rozdíl od Josie v sobě měl zakořeněný pud sebezáchovy. Nejspíš jsem ho maličko vyděsil, protože mi na

stůl hodil desetidolarovku a ani nechtěl vrátit. Dokonce se i slušně rozloučil. A pak že strach neutužuje charakter.

„Co tady děláš, Cat?“ přešel jsem její otázku. Teď když jsme osaměli, její nejistota nabyla ostřejších rysů. Nervózně si promnula konečky vlasů. Zvyk, který měla už jako dítě. Bylo jedno, že je jí už třicet. Stále to byla má mladší sestra.

„To, co ty,“ ukázala ledabylým gestem kolem sebe. „Tobě klid maloměsta prospívá. Poslední dobou toho je nějak hodně a říkála jsem si, že klidnější místo mi pomůže... víc relaxovat,“ zvolila na poslední chvíli jiný výraz.

Neubránil jsem se uchechtnutí. Catriona a klid? To určitě. Byla celá máma. Žila ruchem. Zbožňovala mumraj v kancelářích a všudypřítomný shon.

„Nechápu, proč se mi snažíš lhát, když víš, že tě okamžitě prokouknu,“ upozornil jsem ji. Ani jedna z mých sester mě nedokázala obalamutit. Přesto to pořád zkoušely. Obvykle se ale jednalo o drobnosti. Spíš si mě tím dobíraly. Tohle se Cat vážně nepodobalo. Nikdy by mi nelhala v důležitých věcech. Vždycky jsem si myslel, že ji znám. Logika u ní byla na prvním místě. Stejně jako u mě. Jenže teď byla tady. V zapadákově, kam se se svojí vůní od Diora a lodičkami od Manola Blahnika absolutně nehodila.

„Potřebuju změnu. Jasný?“ založila si ruce v bok a zpříma na mě pohlédla. Znal jsem ten výraz. Používala ho během zasedání v okamžiku, kdy už nechtěla s nikým diskutovat.

„Takže jsi přijela sem?“

„Ano, máš s tím snad nějaký problém, *Haggisku*?“

Obrátil jsem oči v sloup a nevšímal si, jak nepatřičně tady tahle přezdívka zněla. Patřila do jiného světa. Do jiné doby. Do časů, kdy jsem vyrůstal v Edinburghu a prázdniny trávil se sestrami v Glenfinnanu.

„Před ostatními mi tak neříkej.“

„Snad se za svoje oblíbený jídlo nestydíš? Mně připadalo, že Josie tvoje přezdívkou zaujala,“ dobírala si mě.

„Vypadám jako někdo, koho zajímá, co si Josie myslí?“

„Brácho, měl by ses víc socializovat. Stává se z tebe neandertálec. Takhle si žádnou holku nenajdeš.“

Zostražitel jsem. Tohle až moc připomínalo mámina slova. V posledních letech ji přepadla babičkovská nálada. Doufal jsem, že ji to přejde. Nebo že Catriona otěhotní a máma se zaměří na ni.

„Jak dlouho tady budeš?“ povzdechl jsem si. Miloval jsem svoji rodinu, jenomže občas byli moc všeteční a já si už odvykl. V Ashbournu jsem měl svůj vlastní rytmus a pár přátel, kteří věděli, kdy držet klapačku. Tedy až na Rhyse Daltona.

„Uvidím. Zatím mám v penzionu pronajatý pokoj do konce roku.“

„Co prosím?“ vydechl jsem téměř neslyšně. „A co Richard? Ten je tady taky?“ Přece by do takové díry neodjela sama. S Richardem jsou svoji už deset let. Chodili spolu od šestnácti. Už na střední byli takový ten dokonalý pár, který všem lezl na nervy. Včetně mě. Doteď nechápu, jak to udělala. Jak našla někoho, kdo vidí *ji*, a ne naše peníze?

„Ne,“ odpověděla úsečně. „Je ve Washingtonu na konferenci. Tohle má být pouze můj výlet.“

„Cat, děje se něco?“ Obešel jsem pult a přistoupil k ní, abych si ji pořádně prohlédl.

„Firma šlape jako hodinky. Zasloužím si vydechnout.“ Odvrátila se ode mě. Rozhlédla se po kavárně. „Jsi tady šťastný, Tristane?“ nadhodila po chvílce tíživého ticha.

„Jo, mám to tady rád.“

„Ale nepřipadá ti, že ti něco chybí?“

„Ne.“

„Vážně?“

„Catriono,“ zavrčel jsem už rozladěně. Co to mělo, sakra, být? Ušlo mi něco? Od doby, co jsem odešel z firmy, už spolu tolik nemluvíme.

Nejsem vlastně moc v kontaktu s nikým z rodiny. Voláme si a párkrát do roka se vidíme, ale naše komunikace už neprobíhá na každodenní bázi. To se prostě stává, když někdo odejde z rodinné firmy a přestěhuje se mimo centrum jejich dění.

Přesto bych se možná měl do jejich života zapojovat víc. Pak bych nebyl překvapený, že se mi na prahu objevila sestra.

„Já vím, když mám svoji filozofickou náladu, jsem na ránu, ale nenapadlo tě někdy, že ti něco chybí tak dlouho, až sis na to zvykl a bereš to jako něco normálního?“

Obavy ve mně rapidně vzrostly.

Pokud je Catriona v tomhle rozpoložení, znamená to jediné.

Něco se posralo.

5. KAPITOLA

JOSIE

„**A**le no tak, dej si,“ popostrčí ke mně Rhys skleničku s vaječným koňakem.

„Dej si sám,“ nakrčím znechuceně nos. Zbožňuji Vánoce. Tu náladu, ozdoby, cukroví a celkově atmosféru, která s každým dalším dnem sílí.

Až na vánoční alkohol. Svařák. Vaječný koňak. Punč.

Doufám, že ten, kdo tohle vymyslel, hoří v pekle.

„Nepiju alkohol,“ sdělí mi zcela zbytečně Rhys, protože toho jsme si všichni vědomi. Od doby, kdy ho snoubenka nechala u oltáře, na sobě maká po všech stránkách. Což dokazuje i jeho svalnatá postava. Spolu s Abby sedíme v boxu a kvůli jeho širokým ramenům máme málo místa. Kupodivu mi ani nevadí, že dneska Marianne a Rachel nemohly. Rhys se vždycky uměl postarat o zábavu. A bůhví, že já se zasmát potřebovala.

„Pokud mám pít, tak něco, z čeho mi ráno nepukne hlava. Chci pivo,“ zabručím a střelím po něm rychlým pohledem. Sedí tak blízko, že se téměř dotýkáme stehny. Čekám, kdy se mi krk stáhne úzkostí, ale nic se neděje. Je to jako sedět vedle velkého potetovaného medvěda. Žádný strach. Nebo obavy. Strašně se mi ulevilo. Když jsme s Abby přišly k Lottie, tlak se mi nebezpečně zvedl. Od léta jsem tady nebyla. Odvykla jsem si na hluk a celkově na velkou společnost. Přitom jsem byla vždycky společenská a mezi lidmi se těšila.

Být tady je jako obout si boty, ze kterých jsem už vyrostla. Zkrátka to není ono, ačkoliv jsem obklopená přáteli.

„Klidně ti pro něj skočím. Vypadáš hůř než nenabízamovaný mrtvoly,“ podotkne Rhys.

„Ty jsi vážně miláček a lichotník,“ protočím panenky a věnuji mu jeden ze svých přísných pohledů. Vážný výraz mi nevydrží dlouho. Na Rhyse je těžké se zlobit. Sice vypadá jako ranař – a coby zástupci šerifa mu to turisti i věří –, ale v srdci je to měkkota. Zním ho celý svůj život a vždycky jsem jeho společnost vyhledávala. Na Rhysovi je něco, co člověka vytáčí, a přitom je mu s ním dobře.

„Jeden by řekl, že zástupce šerifa bude mít víc taktu,“ utrousím a hodím po něm burák. Obratně se mu vyhne.

„Viděla jsi našeho šerifa? Vedle něho můžu být svůj a pořád budu za empatickýho a hodnýho chláпка,“ prohodí Rhys.

„Náhodou, Gideon je v práci hodný a snaží se být i milý,“ začne Abby bránit svého partnera, který má tu smůlu, že má službu a nemůže se hájit sám.

„Bože, vy dva jste tak sladcí, až se mi z toho chce zvracet,“ zabrblá Rhys a zvedne se.

„Klidně si pro něj dojdu sama,“ vyhrknu.

„Já vím, ale vzhledem k tomu, že jsem trapný gentleman, dojdu ti pro něj já,“ mrkne na mě.

„Je k vzteku, jak je pozorný a zároveň na pěst,“ zamumlá zamyšleně Abby. „Ale dost o Rhysovi. Co ty? Dva dny jsem o tobě neslyšela a tvoje kruhy pod očima mi napovídají proč.“

„Vážně vypadám tak hrozně?“ pokusím se oddálit tuhle konverzaci. Nechci o sobě mluvit. Stejně není co probírat. Učím se, pečuji a pracuji. Tečka. Vzhledem k tomu, že se mi rodiče od Díkůvzdání neozvali, nemůžu se ani rozčilovat nad tím, jak jdou naše vztahy do háje. Očividně brzy žádný vztah mít nebudeme. Ačkoliv bydlíme ve stejném městě, budeme si jenom na Vánoce a narozeniny posílat přání a tím to skončí.

Kdyby mi někdo před rokem řekl, že se rozhádám s našima, odstěhuji se, budu bydlet v pronájmu a šetřit každý cent, zasmála bych se tomu. Nikdy dřív jsem s rodiči konflikt neměla. Táta je sice tvrdohlavý a někdy s ním není řeč, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že to zajde až sem.

Že ve mně vzbudí pocit, že jsem děvka, která se navíc nechá ovládat emocemi. Že ve vedení rodinného podniku nemám co dělat.

Je zarážející, jak v nás někteří dokážou zasít nepatřičný pocit, i když v hloubi duše víme, že pravda je na naší straně. Kvůli hádce s tátou... vážně jsem si připadala jako ta špatná. Dlouho mě jeho nařčení táhlo ke dnu. Nutilo mě o sobě pochybovat.

S tím je konec. Jdu dál. Proto jsem k Lottie taky nakonec přišla.

„No... to je tím osvětlením,“ máchne rukou na světlý rámující zdi. „V tomhle světle vypadáme všichni tak trochu jako vyblitý zeli.“

„Tak dík,“ složím si hlavu do dlaní, abych zabránila nutkání třísknout jí o desku stolu. Z rádia začne hrát koleda s rockovým nádechem, která jen přizívá můj nově nabytý pocit „vyblitého zeli“.

„Musíš aspoň na jeden večer vypnout. Jinak se zblázníš,“ poručí mi nesmlouvavě.

„Už ti někdo řekl, že začínáš přebírat tón Gideona?“ rýpnu si do ní.

„Jo. Naposledy já předevcírem,“ vpadne nám do rozhovoru Rhys a postaví přede mě pivo. „Každopádně tady s ženskou verzí Gideona souhlasím. Musíš si odpočinout a trochu se odvázat. Naštěstí pro tebe jsem tady já,“ zazubí se na mě Rhys a pohlédne na mě způsobem, který se mi vůbec nelíbí.

Proč mám takový pocit, že tohle bude náročný večer?

Dala jsem si dvě piva. Ukázalo se, že po třech měsících abstinování to stačí, abych se dostala do nálady. Pokud si dám třetí, bude to můj konec. Proto se rozhodnu přejít po vzoru Rhyse na vodu.

Mé rozhodnutí zvednout se od stolu a jít se schovat k baru nijak nesouvisí s tím, že si do vedlejšího boxu před hodinou přisedl Tristan se svojí sestrou.

Sestrou!

Ještě pořád tomu nemůžu uvěřit. Nejenže má Tristan sestru, ale ona je i milá a má smysl pro humor. Čím déle se na ně dívám, tím jsem si jistější, že Tristana adoptovali.

Jenomže jsem udělala blbost.

Šeptem jsem se Abby svěřila, že jsem ji viděla už v kavárně. A nejen to. Díky hladince v krvi jsem přiznala i to, že jsem tam byla, abych Tristana poprosila o práci. Samozřejmě jsem dostala kázání od ní i od Rhyse, který se na své poměry tvářil nezvykle vážně. Co to všem je? Nic mi není. Jsem v pořádku. Jen budu mít tři práce – pokud tedy pečení na zakázku budu jako práci počítat. Na světě jsou tisíce lidí, co musí mít několik zaměstnání, aby uživilí rodinu. Já naštěstí hladové krky živit nemusím.

Brzy bude líp. Tristan je známý tím, že platí dobře. Navíc v kavárně určitě bude víc dýšek než v pekárně.

„Ahoj, Lottie, jednu vodu,“ pozdravím majitelku baru. Lottie se na konci ulice, dál od centra, podařilo vybudovat útočiště pro všechny místní. Bar, kam během sezóny rádi zavítají turisté, je blíž u náměstí a slibuje všechny kýče, na které se sem jezdí dívat. Kovboje, kostlivce, čarodějnice zabalené tak trochu do westernového stylu. Má to svůj půvab. Přesto toho bar U Lottie nabízí daleko víc. Rodinnou atmosféru.

„Ráda tě zase vidím,“ pousměje se na mě a jde pro skleničku. Mám Lottie ráda. Nikdy se nevyptává na věci, o kterých tuší, že dotyčný nechce mluvit. Tahle ženská ví o všem, co se ve městě šustne, a přesto neroznáší drby. To se jen tak nevidí. Možná proto sem místní tak rádi chodí.

„Koukám, že oba přecházíme na bezpečnější pití,“ vytrhne mě ze zamyšlení neznámý hlas. Překvapením málem nadskočím. Netušila

jsem, že mě ten kluk popíjející u baru pozoruje. Sedí dvě místa ode mě, ale jakmile navážeme oční kontakt, přisedne si blíž.

Nasucho polknu.

Je to tady.

Chvilé na další krok.

Jen si povídá. Klid. To jsi přece chtěla, ne? Zkusit si zaflirtovat.

„Jo,“ vysoukám ze sebe se značnými potížemi. Sakra. Jeden by řekl, že dvě písmenka mi nedají tolik zabrat. Jenomže artikulovat skrze zamrzlé rty jde těžce.

„Jsem Dean,“ natáhne ke mně ruku. Svaly mi ztuhnou a srdce poskočí v dobře známém rytmu paniky.

Klid. Potřes si s ním a nedělej z toho vědu.

„Josie.“

Stiskne mi ruku a usměje se. Pohled se mi zúží. Vidím jen jeho milý úsměv. Stejný jako Thomasův. Pořád mě drží. Kůže, kde se mě dotýká, žhne. Není to příjemné teplo. Spíše takové, které probíjí a zvedá žaludek. Žluč mi vystoupá do krku. Prudce mu vytrhnu dlaň ze sevření a ochrannitelsky se obejmou kolem hrudi.

Udiveně vykulí hnědé oči.

„Promiň, nejsem ve své kůži. Náročný den,“ pokusím se nějak rozředit jeho zjevné rozpaky. Prokrista! Chovám se jako šílenec! Dean působí jako fajn kluk. Myslím, že bude o něco málo mladší než já.

Jenže není místní. Neznám ho.

Úzkost je zpátky.

Vztek se ve mně mísí se strachem. Tělo mi vibruje pod návalem pocitů, které nejsem schopná usměrnit. Chce se mi brečet. Nevím, jestli je to tím alkoholem, nebo beznadějí, když mi dojde, že se nezvládnou v jeho přítomnosti uklidnit.

„Chápu. Taky jsem měl den na hovno,“ pousměje se křivě. Má naděje, že se stáhne a odejde, se rozplyne v okamžiku, kdy se pohodlně uvelebí na barové stoličce.

No tak, Lottie, dělej!

Kradmo na ni pohlédnu. Řeší něco s kuchařem. Úžasné. Nejspíš bude ještě chvíli trvat, než mi donese pití. Dean se nadechuje, aby ještě něco dodal, ale náhle očima zatěká někam za mě.

Útroby se mi stáhnou neklidem.

Poznám, kdo stojí po mém druhém boku, aniž bych se na něj otočila.

Z Tristana vždycky sálá něco, co druhé znervózňuje. Síla, která nevyzařuje z jeho výšky ani chladného výrazu, ale z *něho*. Za ledovou maskou číhá cosi znepokojivého. Je tak blízko. Přísahala bych, že na svých zádech cítím teplo jeho těla.

Proti své vůli se zachvěji.

„Ehm,“ zakoktá se Dean. Pomalu, abych zbytečně nerozvívila vzduch a ještě víc ke mně nedolehla Tristanova vůně, se otočím. Tristan je ležérně opřený o pult a pozoruje scénu před sebou se svým typickým výrazem sériového vraha. Nedivím se, že se Dean odmlčel.

„Mě si nevšímejte,“ pronese skoro až výsměšně a udělá něco, co jsem zřejmě měla čekat.

Nepatrně se ke mně přiblíží.

Plíce se mi křečovitě stáhnou, vědomy si faktu, že jsem „uvězněná“ mezi dvěma muži. Rozum se na mě už dávno vykašlal a vzal do zaječích. Na dlani mě stále pálí Deanův dotek a na zádech pro změnu Tristanova přítomnost.

Dýchej. Dýchej.

Ale jak to mám, sakra, udělat?

Dean správně pocítí, že se něco děje. Měla bych něco říct. Ideálně se přestat tvářit jako naprostý blázen. Bohužel svaly mě neposlouchají. Napětí se stupňuje.

„Já... pokud mě omluvíš,“ vyhrknu a trhavě kývnu směrem k Tristanovi. Naštěstí je Deanovi celá situace nepřijemná a raději odejde. Automaticky se od Tristana odtáhnou.

„Tohle se odnauč,“ zpraží mě pohledem, ze kterého jde mráz po zádech.

„Co?“

„Ty moc dobře víš co,“ zavrčí a vezme si od Lottie skleničku s jantarovou tekutinou. Ani jsem si nevšimla, kdy přede mě Lottie postavila vodu. Jak bych taky mohla, když mě Tristanovy oči vtahují do sebe?

Než se vrátí ke své sestře, sjede mě pomalým, ale zato dost výmluvným pohledem. Ví, co se ve mně odehrává, a přesto na mě svým způsobem tlačí. To zjištění mě vyvede z rovnováhy. Zmateně pozoruji jeho široká záda a pěst, kterou má zatnutou.

V břiše se mi usadí neurčitý pocit a nezbaví mě ho později ani spánek.

6. KAPITOLA

JOSIE

Billy Jameson.

To je můj cíl. Cítím to v kostech.

Můj bývalý spolužák a kluk, se kterým si sem tam píšu už od puberty. To, že se mi včera ozval, je jasné znamení. Už několikrát našel společné kafe nebo oběd. Vždycky jsem ho odmítala, protože mi zkrátka víc přišel jako kamarád než přítel.

Ale je načase svůj postoj přehodnotit. Je hodný, milý a znám ho od školky.

Fajn, uznávám, je na něj i pěkný pohled. Má moc krásné tmavě hnědé oči a černé, roztomile rozcuchané vlasy. Vlastně nechápu, proč jsem si s ním nevyšla už dřív.

Josie Harperová: Dobře, uvidíme se v úterý večer. Budu se těšit.

Pyšně se dívám na svoji odpověď. Kdybych zrovna nestála na recepci a kolem neprocházeli hosté, hrdě bych se poplácala po rameni.

Od pátečního rána za sebe nemůžu setřást Tristanova slova.

Tohle se odnauč.

Byl to povel jako pro psa.

Vztek se přikrade k dalším pocitům, které ve mně už druhým dnem víří. Tristan mě tím prohlášením nejen naštvál, ale probudil ve mně i odhodlání. Jeho upřený pohled, blízkost a *povel* mě doslova přiměly udělat ne krok, ale přímo skok.

Nelíbilo se mi, jak jsem si pod Tristanovým pohledem připadala. Jako slaboch.

S tím je konec. Už nedovolím vzpomínce na jednoho jediného chlapa, aby mi určovala budoucnost. Navíc se mi začíná stýskat po objetí, i když to asi zní absurdně. Na vztahu jsem měla nejraději to, když jsem se po dlouhém dni mohla ke svému příteli přitulit a se vším se mu světit. To mi vážně chybí. Navzdory tomu, že mi takhle představa momentálně nahání i husí kůže.

A k tomu bude ideální právě Billy.

Zavibruje mi mobil. Přečtu si jeho odpověď. Slavnostní nálada mi maličko zakolísá.

Billy Jameson: Já taky. Možná bychom pak mohli zajít i do kina.

Kino je pouze synonymem pro kradmé doteky.

Nepanikař. Půjďte na to pomalu.

Vážně doufám, že udržím chladnou hlavu i v momentě, kdy přijde na doteky. Sice si teď připadám jako superhrdinka, ale pátek mi ukázal, že nic není tak jednoduché, jak si představuji.

To zvládnu. Teď to je jiné.

„Páni, to je výraz. Skoro stejný, jako když čtu zprávu od bráchy,“ přeruší tok mých myšlenek povědomý hlas, který je díky přízvuku lehké přiřadit k Tristanově sestře.

„Ach, pardon, zamyslela jsem se. Máš tady pronajatý pokoj?“ zamyslím se nahlas, protože jsem si víc než jistá, že já jsem ji neubytovávala.

„Ano, až do konce roku. Říkala jsem si, že by Tristanovi prospěla sesterská společnost. Zdá se mi víc neotesaný než obvykle. Je načase ho zase trochu socializovat,“ usměje se a já musím opět žasnout nad tím, že jsou příbuzní. Vážně. Catriona je už od pohledu úplně jiná. Nejde jen o její eleganci a módní vkus, ale celkově o to, co z ní vyzařuje. Ano, je tam jistá podobnost. Působí jako někdo, kdo si umí zjednat pořádek. Tím to ale končí. Je usměvavá a zdá se, že na rozdíl od Tristana nemá problém projevovat emoce.

„Hodně štěstí,“ utrousím.

„Nepotřebuji štěstí. Stačí mi vlezlost. Vždycky ho strašně števe, když jsem mu v patách. A kdyby to nezabralo, povolám posily. Isla a Elisabeth se sem stejně taky chtějí podívat,“ poklepe si prstem o bradu a já si nemůžu nevšimnout, jak má krásně řezanou tvář. Jemné rysy doplňují širší lícní kosti. Je půvabná. Hnědozelené oči přívětivě pozorují vše kolem sebe.

„Isla a Elisabeth?“ zeptám se zmateně.

„Naše sestry.“

„Aha, nevěděla jsem, že má Tristan tolik sester,“ odpovím dutě, protože mám problém novou informaci vstřebat.

„On se tím nerad chlubí,“ uchechtne se. „Tristan o sobě moc nemluví, co?“

„Jestli *moc* znamená vůbec. I když my nejsme přátelé, takže nevím důvod, proč by se mi měl s něčím osobním svěřovat.“

„Hm,“ protáhne významně a tentokrát v jejím pohledu jistou podobu s Tristanem spatřím. Stejně jako její bratr ani ona nepozoruje, ale rentgenuje.

„Popravdě hořím zvědavostí. Jaký byl Tristan jako malý? Nedokážu si ho představit jako dítě,“ začnu nenápadně vyzvídat.

„Nenažraný,“ prozradí spiklenecky po chvílce přemýšlení.

„Nenažraný?“ žasnu a opět nemám slov. Čekala jsem... ani nevím co. Tohle rozhodně ne.

„Ano. Chvíli jsme si mysleli, že by se mohl najít v roli šéfkuchaře. Bohužel umí jen jíst, s vařením je dost na štíru. Ale loni jsem ho viděla dělat míchaná vejíčka, takže tam přece jen nějaký pokrok bude.“

Tím definitivně padá má teorie, že by Tristan sám pekl zákusky, které prodává ve své kavárně. Sice to byla poněkud nepředstavitelná myšlenka, jenže jeden nikdy neví. Z kluka odvedle se může vyklubat sériový vrah, tak proč by Tristan nemohl po nocích péct?

„Takže jedlík, jo? Nevypadá na to,“ podotknu při vzpomínce na jeho vyrýsovanou postavu.

„Ten šmejda má spalování po tátovi a dědovi. Doted' mě fyzicky bolí pohled na to, jak se o Vánocích cpe perníčky jako naprostý divoch a nepřibere ani gram,“ posteskuje si Catriona.

„Perníčky?“ hlesnu nevěřicně.

Tristan a perníčky.

Ne, to si vážně nedovedu představit.

„Je to jeho nejoblíbenější cukroví,“ pokrčí rameny a vůbec si neuvědomuje, jak šílenou věc mi tady popisuje.

„Mám to brát tak, že ho obměkčím skrz jídlo? Vážně bych si tu práci potřebovala udržet,“ svěřím se jí v návalu upřímnosti. Sakra. Je neděle odpoledne a do kavárny jsem se chtěla stavit hned zítra ráno. To trochu nestihám. Večer potřebuji promyslet dort ve stylu *Stranger Things* a bude to docela výzva. Nejspíš bych si měla pustit aspoň jeden díl seriálu, abych nasála inspiraci. Aneb poučení pro příště: Dřív než kývnu na takhle specifickou zakázku, musím si zjistit, s čím mám tu čest.

„Ano, jen na to musíš jít nenápadně. Nemá rád okatá gesta. Prý je to kýč a přežitek.“ Super. Nevadí. Půjdu na to chytře. Stejně bych na zítřek nestihla nic upéct.

„Chápu. Je to romantik,“ přikývnu. Catriona se rozesměje.

„Už se těším, až vás uvidím spolu dělat. Mám takové podezření, že to bude zajímavá podívaná.“

„Pokud mi tu práci vážně dá a nerozmyslí si to.“

„Buď jako já. Nenech se odbýt,“ mrkne na mě a rozloučí se s tím, že musí jít pracovat. A pak že já jsem workoholik.

Jakmile se hala ponoří do poklidného ticha, neubráním se lehkému pousmání. Ještě v pátek jsem se na všechno dívala černě. Ale vážně si myslím, že se blýská na lepší časy. Billy mi pomůže s mou nedůvěrou k mužům a Catriona se stane mojí tajnou zbraní vůči Tristanovi. Je fajn a dobře se s ní povídá. Mohla bych ji poznat trochu lépe. A možná se dozvědět i nějaký další drby o Tristanovi.

Je to strašně zvláštní.

Perníčky.

Jako kdyby skrze tuhle jednu jedinou informaci Tristan dostal jasnější rysy, které byly doteď zastřené mlhou. Stal se z něj člověk z masa a kostí a mě zajímá, jaký bude celkový obraz, až se pohled na něj plně zaostří.

Počkat.

Proč myslím zrovna na tohle?

Ať už je Tristan jakýkoliv, není to moje starost. Já se musím soustředit na budoucnost. Zejména když přítomnost stojí za starou bačkoru. A když už dneska překypuji odhodláním, rozhodnu se udělat vstřícný krok a napíšu mámě. Přece jen mě na Díkůvzdání pozvala. Je jedno, že to byla z mé strany katastrofa. Rodina je jen jedna a měla bych se snažit s ní udržet kontakt – hlavně o Vánocích.

Josie Harperová: Ahoj, mami. Chtěla jsem se zeptat, jak to bude na Vánoce. Říkala jsem si, že bych klidně večeri mohla udělat já.

Sakryš. Dneska si vážně zasloužím po večeri dezert.

Máma: Ahoj, uvidíme.

Prekvapeně zírám na strohou odpověď a čekám na nějaký dodatek. Nic už ale nepřijde. Dobrá nálada mi klesne. Poslední večere se nesla v dost napjatém duchu, kdy jsme si všichni uvědomovali, že vlastně nemůžeme téměř o ničem mluvit, jinak bychom se začali hádat. Přesto... nevím. Zkrátka jsem doufala, že to zkusíme znovu.

Povzdechnu si.

Harperová, snad sis nemyslela, že porazíš všechny své demony v jeden den?

Proč by ne? Ve filmech nebo knihách to hlavní hrdinky zvládnou za jedno dopoledne, a ještě jsou během toho okouzující a chlapům se z nich rozepínají kalhoty, jen je zahlédnou.

Na ztmavlém monitoru zachytím svůj odraz. No, pokud se z těch mých kruhů pod očima některému postaví, nejspíš nebude normální.

Dneska bych se už vážně měla vyspat. Nemůžu Tristanovi čelit unavená. Pokud tedy nechci, aby si všiml každé mé slabosti dřív, než vůbec otevřu pusu.

Takže zítra budu připravená.

Musím, protože si nedovedu představit, že tenhle kus ledu závislý na perníčcích odloupne další moji vrstvu.

7. KAPITOLA

TRISTAN

Měla na sobě sobí parohy. S rolničkami. Trvalo mi několik vteřin, než jsem ten šok vstřebal. Za svůj život jsem zažil už hodně věcí, co by ostatní rozhodily, ale mě nevykolejily. Přesto tohle bylo něco, na co mě práce v korporátu nepřipravila. Naštěstí mě ale naučila stanout před překvapivými věcmi se stoickým výrazem. Jinak bych teď na Josie zíral jako idiot.

Byla zvláštní kombinací ženského půvabu a dětské hravosti. Nevěděl jsem, jestli se mi to líbí. Infantilní lidi byli nepředvídatelní.

„Ne,“ řekl jsem jí rázně místo pozdravu, když z nemožně velké kabelky vytáhla druhé parohy. Jestli si myslela, že mi tohle nasadí na hlavu, měla by si zajít k psychiatrovi.

„Proč ne? Budou Vánoce. Trochu vánoční nálady nikomu neuškodí.“

„Mám výzdobu ve výloze. To stačí,“ odbyl jsem ji. Tohle byla kavárna, ne cirkus. Lidi sem chodili na kávu. Nepotřebovali u toho kolem sebe mít přehršel svítících ptákovin. S mým štěstím by sem přišel epileptik a vysoudil by ze mě celý můj svěřenecký fond. „Raději se soustřeď na kávovar a na pokladní systém,“ vrátil jsem ji zpátky na zem a pokynul jí, ať přijde za mnou. Otevíráme za půl hodiny. Byl bych rád, kdybych jí mezitím stihl říct aspoň základní věci.

„Čarodějnice má santovskou čepici. To není pořádná výzdoba,“ remcala potichu, ale poslechl. „A s kávovarem umím a nebude to poprvý, co jsem za kasou,“ protočila oči. Netrpělivě jsem na ni pohlédl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Než roztaje sníh.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.